

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 10. februar 2019

Kirke dag: Sidste s.e.H3K/A

Tekst: 2 Mos 34,27-35; 2 Pet 1,16-18; Matt 17,1-9

Salmer:

SK: 422 * 447 * 674 * 162 * 161 * 68,5 * 49

LL: 422 * 162 * 161 * 68

”Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født Jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.” Sådan forkyndte englen det for hyrderne på marken ved Betlehem. Og sådan har jeg begyndt en del af prædikenerne her i Helligtrekongerstiden med at henvise til dette og have dette som udgangspunkt.

Når vi taler om engle, så taler vi om noget guddommeligt. Så bevæger vi os i den guddommelige sfære af tilværelsen. Engle er ikke guder; men de er heller ikke mennesker. De er sendebud fra Gud til mennesker. Så når engle optræder hos mennesker, så er det en helt særlig tilstedeværelse af det guddommeliges nærvær.

Men, det har krævet – tror jeg – en vis fantasi at se noget guddommeligt i barnet i krybben. Eller rettere, det har krævet en tro ud over det sædvanlige. Havde begivenheden fundet sted i vore medietider, så havde Steffen Jensen, mangeårig TV-rapporter i mellemøsten, sandsynligvis været på pletten. Forestil Jer så lige, at han interviewer hyrderne efterfølgende: ”Hvad så I så, dér inde i krybben, hvor vi ikke må komme ind med vore kameraer? Hvem er det barn?” ”Joh,” kunne hyrderne måske lidt usikkert begynde. ”Vi så verdens frelser, Messias, som Gud Herren har lovet os.” ”I det lille barn?” spørger

Steffen Jensen så. ”Hvordan i alverden kan I tro, at det lille barn inde i stalden er en frelser fra Gud Herren?” ”Joh,” siger hyrden, ”det er ikke noget problem, for det har en engel fortalt os.” For at dette ikke skal ende ude i det absurde, hvor mennesker måske ville medgive, at, ja det er ikke de skarpeste knive i skuffen, man sætter til at vogte får, så er man nød til at medgive, at for at det giver mening, så må der ikke bare fantasi til, men tro. Tro som overgår al fantasi og forstand.

Der må i hvert tilfælde andet end forstand til, for der er intet synligt guddommeligt ved barnet i krybben. Alligevel er det med det syn, vi gik ud ad julens højtid for nu mere end en måned siden. Barnet i krybben.

Og så har vi derefter bevæget os ud i Helligtrekongerstiden i gudstjenesterne. Og her er Jesus så blevet yderligere beskrevet for os. Barnet i krybben har vi mødt som mand. Vi har mødt ham i forskellige situationer i de bibelske fortællinger, hvor vi hører om Jesus i livet med mennesker. Jesus og mennesker i nogle af livets ekstreme situationer. Glæde og lykke, der var lige på nippet til at blive forvandlet til en skandale ved brylluppet i Kana, hvor Jesus reddede det hele ved at gøre vand til vin, og det vel at mærke kvalitetsvin. Og toastmasterens ord om, at man først serverer den gode vin og når gæsterne er blevet så plørede, at de ikke rigtig kan smage forskel, så den ringere, er nærmest profetiske om Jesus. For han er den sidste, og han er den gode kvalitet.

Dette uddybes i mødet med andre mennesker i sygdomssituationer og i nød på havet. Her hører vi om Jesus som et menneske mellem mennesker. Men vi hører også om Jesus mellem mennesker med Almagts muligheder og vilje. Vi møder således Jesus, barnet i krybben, beskrevet for os i både sin menneskelighed og guddommelighed. Jesus bliver

derfor på en hidtil uset og uhørt måde både en sammensmeltning af Gud og mennesker, og af det guddommelige og det menneskelige. En af søndagene sagde jeg, at vi ser, at Jesus er guddommelig i sin menneskelighed, og menneskelig i sin guddommelighed. Summa summarum: Steffen Jensen spurgte: ”Hvad så i? Hvem er han?” Og forklaringen er fulgt derpå: Han er verdens frelser! Han er Guds åbenbaring i menneskers liv! Det har vi set i beskrivelser af hans liv. Vi har hørt/læst Matthæus og Peter fortælle om det.

Men det kræver stadig tro ud over al forstand og fantasi, at få det til at give mening. Men så er det godt, at vi nu er nået til kulminationen på åbenbaringstiden, nemlig beretningen om åbenbaringen på bjerget, som vi hørte for lidt siden.

Her sættes alt jo på plads, så det bliver lysende klart for enhver. Eller hvad?

Jeg vil godt lige sige lidt om, hvad der også i denne tekst er væsentligt, og som jeg ikke vil sige ret meget om i dag. Det er måske nok det i dagens evangelieberetning, der oftest er sat fokus på, nemlig det, at de går ned fra bjerget igen. Ned blandt menneskene og menneskers liv. Det kan vi godt lide at lægge vægt på, fordi vi da igen får sat fokus på, at Gud er os nær i vore liv, i vore konkrete liv. Og på en måde, så bliver Jesu opfordring til Peter – ikke bare for Peter, men for enhver af os – en opfordring og opmuntring til at gå ind i hinandens liv med Gud. Gå ind i hinandens liv og være den guddommeliges kærlighedsgerninger for os. Derved bliver fortællingen en hjælp til at leve livet, leve det med hinanden, og leve det med Gud. Vi forsikres om, at selv om vi ikke selv fysisk oplevede, hvad de oplevede dengang, så er det samme gældende for os, at Gud i sin menneskelighed er guddommelig og guddommelig i sin menneskelighed i vore liv. Vore liv bliver løftet op, frelst,

af deres bundethed til støvet. Vi er ganske rigtig, som det hedder i kirkens begravelsesritual kommet af jord, vi skal blive til jord; men vi skal også af jorden igen opstå i Jesu navn. I navnet på Guddommsmennesket, eller som han siger om sig selv: Menneskesønnen. Men dette skal ikke være det centrale i dag, og derfor nævner jeg så at sige evangeliets udgang nu, for at noget andet kan få lov at være højdepunktet på prædikenen.

Jeg vil nemlig godt i dag, at vi dvæler ved situationen på bjerget med Jesus, Peter, Jakob, Johannes, Moses og Elias. Lad os bygge hytter dér på bjerget og slå os ned, som Peter jo foreslår. Jeg kunne så meget godt tænke mig, at gudstjenesterne nogle gange godt måtte vare et par timer. For der er så meget at fordybe sig i i dette. Fordybe sig i for at få sat ord på nogle af troens dybder og vidder. Få sat ord på noget af det, vi ser om Jesus, manden og barnet i krybben. Men gudstjenesten varer ikke et par timer, så vi må begrænse os.

Jeg tænker, at det at være på bjerget, kan vi jo sagtens sætte os ind i. Vi er også gået op for at komme op ad bakken og ind i kirken. Så lige nu er vi – ok, så lad os sætte det i ” ” – på bjerget. På åbenbaringens bjerg. Vi er væk fra alt det andet, som kan fylde sjæl og sind og tanker. Men vi er nok ikke længere væk end, at vi har slæbt noget af det med ind, noget af det, der for tiden fylder og optager os, måske endda nager og bekymrer os. Forhåbentlig har vi også slæbt det med, der glæder os. Og så er vi her, her i en hellig stund. Vi ser ikke som Peter og Co. Jesus åbenbaret. Men vi må godt set det i bibel- og salmetekster. Vi må mærke det i sanserne. Vi må se det i det helt almindelige vand og præstens hånd ved døbefonten, se, at det er ikke bare vand og præstehånd; det er Gud Herren, der med sin hånd tager om og tager til sig og giver et lille menneske, hvad det behøver for at have hele Guds fylde og velsignelse og hele frelsens betingelse og vilkår til livet. Sådan

har Gud rørt ved ethvert døbt menneske. Mange af konfirmanderne synes, at det er sjovt og noget særligt, at jeg også har døbt dem. Forhåbentlig når de også frem til, og det skal deres konfirmationsdag vise dem, at det er langt bedre at være sig bevidst, at Gud Herren selv har døbt dem.

Vi ser det samme, som disciplene så på bjerget, når vi går til nadver. I det lille brød og den lille tår vin, må vi se mere, meget mere end brød og vin. Vi må se ham, som taler om dette brød og vin. Ham, som ved et menneskes hånd rækkes os i brøds og vins skikkelse. I det menneskelige er det guddommeliges fylde og virke.

Derfor skal vi glæde over hellige stunder på hellige bjerge. Ikke bare i kirken. Vi skal også i vore egne trosliv lade os afsondre fra stress og jag og gøremål og give os hen i en hellig stund, blot for at være i den helliges nærhed og opleve det helliges herlighed, som ikke er uopnåeligt, som ikke skal efterstræbes, for det er kommet til os, det guddommelige er blevet menneskeligt, og det uden at miste sin guddommelighed.

Vi skal passe på, at vi ikke blot gør Jesus til en menneskelig og åndelig hjælper, som vi kan klage vor nød til, når dagligdagen går os lidt på. Det er rigtigt, at Jesus er kommet for at tjene os, også – som vi jo har set i Helligtrekongerstiden – i dagliglivets udfordringer. Men Jesus er også kommet for så meget mere. Han er ikke bare en tjenende ånd som skal servicere os i kampen for det daglige brød. Jesus er kommet for at åbne og inddrage os i det aller helligste, i Gud Faders sindelag. Han er kommet for at åbne og inddrage os i herligheden af himmelske dimensioner. Og det er i Jesus, at det sker. I manden, som var barn i krybben.

Det kan vi sige til hinanden i timevis. Vi kan fortælle hinanden om åbenbaringen, da røsten lød over Jesus, lysende i sin herlighed: ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!” Det kan vi sige til hinanden gentagende gange. Men hvis ikke det når længere end til fantasi og forstand, ja, hvad skal det så tjene til?

Derfor: skal vi høre dette, skal vi søge det hellige, afsondrede sted for åbenbaring af herlighedens søn, så må vi turde gå til det i tro. Så må vi turde sige, at vi tror sådan om manden og barnet, fordi vi har hørt nogle fortælle det om ham. Det kan godt være, det for forstanden virker lige så skørt, som hvis hyrderne sagde: ”Det har engle sagt.” Men vi har ikke andet at gå på. Jo, og så lige dåbens og nadverens virke og tilstedeværelse af det guddommelige i det menneskelige.

Fortællingen om Jesus, når vi tør tage den til os i troens uforstand, vil bringe os til hellige steder og vise os herlighedens guddommelige åbenbaring i hans menneskelige skikkelse. Og vi må for en tid slå os ned i denne hellige stund på dette hellige sted og glæde os over, at vi er inviteret med herind. Det er ikke forbudt område. Det er de helliges område, for de, der søger den hellige og tages imod af den hellige i hans herlighed, de er hellige. I troen på Jesus og i livet i troen på ham, da lever vi på jorden, og vi skal have både hovedet og hjertet med i det jordiske liv; men vi lever med Jesus også i Himlen i og af og med Guds herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.